

DE CADEAUTJES VAN SIMON”

In een grote boom woonde eens een aap, genaamd Simon.

Je kunt je niet voorstellen hoe speels Simon was.

Bovenal gaf hij graag geschenken en bedacht hij grappige spelletjes voor alle dieren uit de buurt. Het hoefde niet eens een bijzondere dag te zijn voor de aap om rond te gaan met een mooie geschenkdoos met gekleurde linten.

Op een ochtend werd Simon wakker toen de zonstralen door zijn raam naar binnen kwamen . Het eerste wat hij zich herinnerde was de verjaardag van mevrouw Vos. Hij stond op en heel snel was hij gewassen en aangekleed en liep naar de jarige om haar te begroeten.

- Goedemorgen, mevrouw Vos, hoe gaat het met u? Ik kwam langs om u met uw verjaardag te feliciteren. Graag wil ik u dit geschenk aanbieden als aandenken aan deze dag.
- Nou, Simon dat was niet nodig. Dank je wel!

Dit zeggende, deed mevrouw Vos de verpakking openen...blij met het cadeau.

Maar wat een verrassing wachtte haar ! Bij het openen van de verpakking, zat er niets minder dan een kikker in, die sprong uit de doos, zodra ze het deksel open deed.

- Oh! Wat een schok! Ik dacht dat het een mooie jurk was! Uh! Oh! zei ze, bang en verdrietig.

De aap was al weer ver weg...lachend van het schrikken van de vos.

Een andere keer, werd hij wakker en rende naar buiten, want hij moest de zeehond die aan de andere kant van het meer woonde een cadeau geven.

- Hallo, zeehond, hoe gaat het? Ik kwam je een cadeautje brengen - zei hij en gaf hem een pakket met een prachtige blauwe lint.

De zeehond, heel blij, opende het pakket en zei:

- Oh, Simon, maar je weet dat ik niet graag groenten eet ... ik eet alleen vis !

En zo ging de tijd voorbij en het aapje had altijd een raar cadeau om te geven. Zijn vrienden werden steeds verdrietig en hij kreeg niet zo veel bezoek meer. Simon speelde alleen en wilde geen grapjes meer maken of mensen voor de gek houden, want vanwege zijn grapjes, had hij geen vriend meer over.

Met de tijd werd Simon steeds eenzamer, hij verveelde zich, was verdrietig en had er spijt van. Hij stond vaak voor het raam van zijn huis, op een bezoeker te wachten, maar niemand kwam. Soms vloog hij snel van de boom naar beneden, denkend dat hij iemand hoorde roepen, maar eenmaal beneden aangekomen... was er niemand. Soms stond hij uren te wachten of er iemand langs zou komen.

Totdat het op een dag zijn eigen verjaardag was. De aap maakte een taart...mooi versierd en ging toen naar het bos, hij nodigde alle dieren uit voor het grote feest dat hij zou geven. Die avond zat hij vol spanning op zijn gasten te wachten, maar de tijd ging voorbij en niemand kwam.

Simon zat op een stoel, naar de taart te staren.

De tranen rolden over zijn gezicht, en hij zei:

- Als mijn vrienden komen is het een teken dat ze mij vergeven hebben, en ik zou gelukkig zijn, lachen en spelen. Ik zou beloven hen nooit meer voor de gek te houden.

En hij bleef daar uren lang tot hij in slaap viel, leunend op de tafel. Plotseling werd hij wakker met een gebrul van applaus en gelach. Hij keek op en kon het niet geloven, het leek een droom!

- Mijn vrienden! Jullie zijn mij niet vergeten? Dank je wel! Jullie hebben mij vergeven ! Ik beloof niet meer van die smakeloze cadeautjes te geven en jullie niet weer verdrietig te maken. Zelfs als ik de geschenken niet heb die jullie willen, dan toch zou ik jullie mijn liefde, vriendschap en vergeving geven.

En ze bleven om van de taart te genieten, blij dat ze waren om hem te vergeven. Simon...op zijn beurt, was blij om weer vrienden te hebben.

Claudia Werdine

Vertaling: Dalva Marçal da Cruz voor NRSP